Mike Stone: Challenging “SARS-COV-2” – výňatky

written by Vladimír Bartoš | 22. 6. 2023

Zdroj

Přeložil: Vladimír Bartoš

Nedávno vyšla studie, která údajně představuje vůbec první úspěšnou zkoušku pandemie SARS-COV-2 na lidech nebo jakékoli jiné pandemie. Tvrdí se, že tato studie byla schopna použít “virus divokého typu” k infikování zdravých dobrovolníků a studovat časnou dynamiku infekce SARS-COV-2. Autoři tvrdí, že se jim touto metodou podařilo odhalit “nové” poznatky. Ti, kdo věří v pohádku o “SARS-COV-2”, se samozřejmě obrátili na tuto studii jako na definitivní důkaz, že původce identifikovaný jako “SARS-COV-2” může u lidí vyvolat onemocnění. Dokazuje však vznik mírných příznaků u poloviny účastníků, kteří byli intranazálně “infikováni” toxickou buněčnou kulturou, že předpokládaný “SARS-COV-2” je patogenní? Odráží toto experimentální uspořádání nějakým způsobem přírodu nebo realitu? Mohou být výsledky získané na malém vzorku v přísně kontrolovaném prostředí extrapolovány na reálný svět? Než rozebereme samotnou studii, prozkoumejme tyto a další otázky trochu podrobněji.

Co je to Challenge Trial?

Podle WHO:

“Studie na lidech jsou studie, při kterých **jsou účastníci záměrně vystaveni infekčnímu onemocnění** (bez ohledu na to, zda byli očkováni). Tento problémový mikroorganismus **může být blízký divokému typu a patogenní, upravený a/nebo oslabený od divokého typu s menší nebo žádnou patogenitou, nebo nějakým způsobem geneticky modifikovaný**.”

“Studie s infekčním problémovým mikroorganismem u lidí zahrnují záměrné vystavení lidských dobrovolníků infekčním agens. **Studie s lidskou zátěží se provádějí již stovky let a přispěly k zásadním vědeckým poznatkům, které vedly k pokroku ve vývoji léčiv a vakcín**. Přesto se může zdát, že takový výzkum je v rozporu s hlavní zásadou medicíny neškodit. **Dobře zdokumentované historické příklady studií vystavení člověka by byly podle současných standardů považovány za neetické**.”

“**Zvířecí modely často poměrně nepřesně odpovídají lidskému onemocnění** a mnoho infekčních organismů, proti nimž by vývojář chtěl vyvinout vakcínu, je pro člověka druhově specifických. V některých případech lze bezpečně a eticky provést pokusy na lidech, pokud jsou správně navrženy a provedeny. Výzkumy mohou přinést ohromné poznatky o způsobu účinku a potenciálu přínosu u příslušného druhu – člověka. **Existují však také omezení toho, co mohou studie s výzvou zjistit, protože stejně jako studie ochrany na zvířecích modelech představuje studie s výzvou u člověka modelový systém.**“

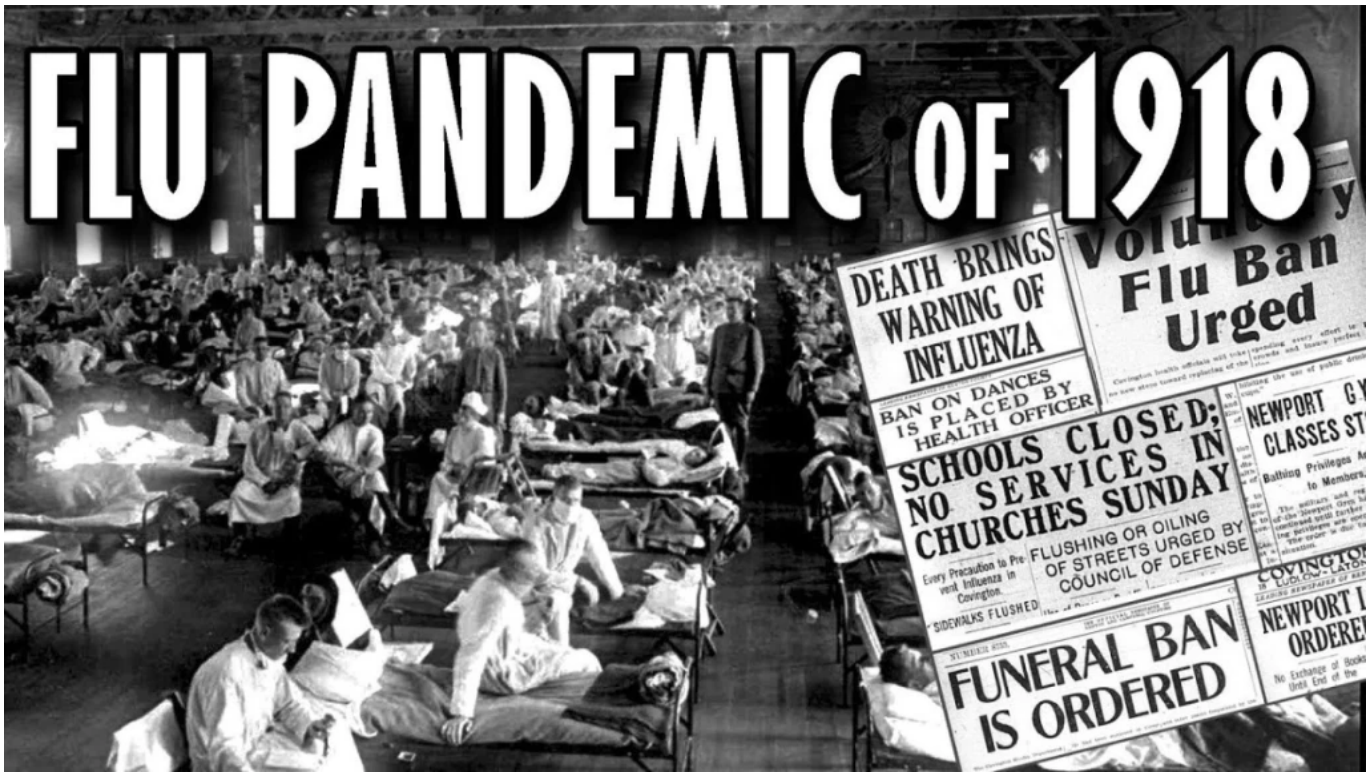
Human_challenge_Trials_IK_final

https://web.archive.org/web/20200207222833if_/https://www.who.int/biologicals/expert_committee/Human_challenge_Trials_IK_final.pdf

Jak lze zjistit z výše uvedených citací WHO, studie na lidech s výzvou jsou

takové, při nichž jsou zdraví dobrovolníci vystaveni “patogennímu” agens ve snaze “nakazit” je pro další studium. To samozřejmě vytváří trochu etický hlavolam, protože Hippokratova přísaha říká, že zdravotníci by měli “především neškodit”. Pokusy na lidech jsou v rozporu s tímto pravidlem, protože jsou navrženy tak, aby záměrně poškodily subjekty. WHO sice ochotně přiznává, že pokusy na lidech se provádějí již více než sto let, ale tvrdí, že způsob, jakým byly tyto pokusy prováděny v minulosti, by byl dnes považován za neetický. Tato výmluva se stala výkřikem pro pečlivě kontrolované laboratorně vytvořené expozice za účelem zjištění infekce namísto “přirozenějšího” (a logičtějšího) přístupu, kdy zdravé subjekty skutečně přicházejí do styku s těmi, kteří jsou považováni za nositele studovaného “viru”. Podle WHO je etičtější vpravit zdravým subjektům toxický hlen z buněčných kultur intranazálně, než je nechat dlouho sedět s osobou považovanou za nemocnou, aby se zjistilo, zda se nakazí “přirozeně”.

Poučení z minulosti

Proč WHO zastává názor, že dnes používané metody umělé infekce jsou etičtější než přirozené způsoby infekce používané v minulosti? Možná proto, že historie opakovaně prokázala, že vystavování jedinců různými způsoby tekutinám nemocných pacientů nemá žádný patogenní účinek. Vezměme si například Rosenauovy pokusy se španělskou chřipkou z roku 1918, o kterých jsem psal zde:

“Experiment začal se 100 dobrovolníky z řad námořnictva, kteří v minulosti neměli žádnou chřipku. Rosenau byl první, kdo podal zprávu o pokusech provedených na Gallopsově ostrově v listopadu a prosinci 1918. **Jeho první dobrovolníci dostali nejprve jeden kmen a poté několik kmenů Pfeifferova bacilu sprejem a tamponem do nosu a krku a poté do očí. Když tento postup nevedl k onemocnění, byli další očkováni směsí jiných organismů izolovaných z krku a nosu pacientů s chřipkou. Dále byla některým dobrovolníkům aplikována**

injekce krve pacientů s chřipkou. Nakonec bylo 13 dobrovolníků převezeno na chřipkové oddělení a každý z nich byl vystaven kontaktu s 10 pacienty s chřipkou. Každý dobrovolník si měl s každým pacientem potřást rukou, mluvit s ním zblízka a dovolit mu zakašlat přímo do obličeje. Žádný z dobrovolníků v těchto pokusech chřipkou neonemocněl. Rosenau byl zjevně zmaten a varoval před vyvozováním závěrů z negativních výsledků. Svůj článek v časopise JAMA zakončil výmluvným poděkováním: "**Do epidemie jsme vstupovali s představou, že známe příčinu nemoci a byli jsme si zcela jisti, že víme, jak se přenáší z člověka na člověka. Jestli jsme se něco naučili, tak snad to, že si nejsme zcela jisti tím, co o nemoci víme.** "69 (s. 313)

Výzkum prováděný na Angel Islandu a pokračující počátkem roku 1919 v Bostonu rozšířil tento výzkum o očkování Mathersovým streptokokem a o hledání původců průchodných filtrem, **ale přinesl podobné negativní výsledky**. Zdálo se, že to, co bylo uznáno za jednu z nejnakažlivějších infekčních nemocí, **nelze v experimentálních podmínkách přenést.**"

https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC2862332/#!po=60.7527

Při různých pokusech s lidmi během toho, co je považováno za nejnakažlivější a nejsmrtelnější "virus" všech dob, neonemocněl ani jeden zdravý subjekt, když byl různými způsoby vystaven nezdravým subjektům. I když by tyto studie španělské chřipky samy o sobě měly být dostatečně přesvědčivým důkazem bořícím infekční mýtus, nebyly to jediné příklady. Níže uvedené studie pocházejí ze seznamu, který sestavil Daniel Roytas na webu Humanley.com:

"Další soubor 8 experimentů provedli v prosinci 1919 McCoy a kol. na 50 mužích, aby se pokusili prokázat nákazu. Všech 8 pokusů opět neprokázalo, že by lidé s chřipkou nebo jejich tělesné tekutiny způsobovaly onemocnění. **Onemocnělo 0/50 mužů**.

V roce 1919 Wahl a kol. provedli 3 samostatné pokusy, při nichž infikovali 6 zdravých mužů chřipkou tak, že je vystavili slizničním sekretům a plicní tkáni nemocných lidí. **V každé ze tří studií se chřipkou nakazilo 0/6 mužů**.

https://www.jstor.org/stable/30082102?seq=1#metadata_info_tab_contents

V roce 1920 Schmidt a kol. provedli dva kontrolované experimenty, při nichž vystavili zdravé lidi tělním tekutinám nemocných lidí. Ze 196 osob vystavených slizničním sekretům nemocných lidí onemocnělo 21 (10,7 %) nachlazením a u tří osob se objevila chřipka (1,5 %). Ve druhé skupině se z 84 zdravých lidí vystavených slizničním sekretům nemocných lidí u pěti rozvinula chřipka (5,9 %) a u čtyř nachlazení (4,7 %). Ze čtyřiceti tří kontrolních osob, které byly očkovány sterilními fyziologickými solnými roztoky, se u osmi (18,6 %) rozvinulo nachlazení. **Vyšší procento osob onemocnělo po expozici solným roztokem ve srovnání s těmi, které byly vystaveny "viru".**

https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/19869857/

https://catalog.hathitrust.org/Record/102609951

V roce 1921 se Williams a spol. pokusili experimentálně nakazit 45 zdravých

mužů nachlazením a chřipkou tak, že je vystavili slizničním sekretům nemocných lidí. **Onemocnělo 0/45 osob**.

https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/19869857/

V roce 1924 Robertson & Groves vystavili 100 zdravých osob tělesným sekretům 16 různých lidí trpících chřipkou. **Autoři dospěli k závěru, že 0/100 osob onemocnělo v důsledku vystavení tělesným sekretům.**

https://academic.oup.com/jid/article-abstract/34/4/400/832936?redirectedFrom=fulltext

V roce 1930 se Dochez et al. pokusili experimentálně nakazit skupinu mužů běžným nachlazením. Autoři ve svých výsledcích uvedli něco, co není nic jiného než úžasné.

"Velmi brzy bylo zřejmé, že tento jedinec je víceméně nespolehlivý a od počátku bylo možné udržet ho v nevědomosti, pokud jde o náš postup. **Měl nenápadné příznaky po testovací injekci sterilního roztoku a žádné nápadnější výsledky z filtrátu rýmy, dokud se asistent druhý den po injekci nechtěně nezmínil o tomto neúspěchu při snaze vyvolat rýmu."**

Toho večera a noci subjekt hlásil závažnou symptomatologii, včetně kýchání, kašle, bolesti v krku a ucpaného nosu. **Druhý den ráno mu bylo sděleno, že byl nesprávně informován, pokud jde o povahu filtrátu a jeho příznaky během hodiny ustoupily.** Je důležité poznamenat, že zcela chyběly objektivní patologické změny".

https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/19869798/

V roce 1937 provedli Burnet & Lush experiment, při kterém vystavili 200 zdravých lidí tělesným sekretům lidí nakažených chřipkou. **Onemocnělo 0/200 osob.**

https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC2065253/

V roce 1940 se Burnet a Foley pokusili experimentálně nakazit chřipkou 15 univerzitních studentů. **Autoři dospěli k závěru, že jejich pokus byl neúspěšný.**

https://onlinelibrary.wiley.com/doi/abs/10.5694/j.1326-5377.1940.tb79929.

Je vidět, že četné pokusy s výzvou vyvolat onemocnění u zdravých osob selhaly. Další příklady neúspěšných pokusů s lidmi a nedostatečného přenosu "virů" z člověka na člověka lze nalézt zde. Ačkoli je metoda použití tekutin přímo od nemocných pacientů nechutná, neměly by zde být žádné etické obavy, protože nikdo nikdy neonemocněl. Neexistují žádné důkazy o riziku metod z minulosti, které by měly bránit provádění těchto logických pokusů v současnosti. Jediný důvod, který by WHO a další organizace mohly mít proti pokusům využívajícím tyto takzvané "přirozené cesty infekce", je ten, že jsou si zcela vědomy toho, že tyto pokusy pokaždé neprokáží infekci.

Pokračování textu v angličtině, viz zdroj.

Doplňující informace ke studii najdete zde:

> Corona_Fakten: A další studie se značnými vědeckými nedostatky: studie Human Challenge

Závěr:

Žádná infekce = také příznaky?

Výzkumníci dospěli k závěru, že jejich "nová" zjištění naznačují, že lidská výzva "SARS-CoV-2" má nízké riziko vyvolání závažných příznaků u zdravých mladých dospělých, ale vede k velkému množství nosohltanového "viru" i v případě, že nedošlo k respiračnímu nebo systémovému onemocnění. Jinými slovy, infekce nebyla klinická, ale spíše diagnostická, což je hlavní problém, se kterým jsme se potýkali po celou dobu této testovací pandemie.

Kdyby výzkumníci postupovali podle příkladů z minulosti, odebrali by tekutiny nemocným pacientům a pokusili by se je aerosolovat do obličeje zdravých při vdechování. Nechali by zdravé jedince po určitou dobu sedět a mluvit s nezdravými jedinci, aby zjistili, zda se "virus" přenáší z člověka na člověka. Nechali nemocné kašlat a kýchat na zdravé, aby zjistili, zda tyto činnosti vedou k infekci. Zkoumali by všechny možné způsoby, které jsou považovány za "přirozenou infekci".

Na metodách, které byly použity během této studie na lidech, není nic přirozeného ani etického. Vytvoření GMP sajrajtu není purifikovaný/izolovaný "virus". Intranazální inokulace laboratorního odvaru není přirozeným způsobem infekce. Kontrolované prostředí neodpovídá reálnému prostředí. Různé testy používané ke shromažďování údajů nebyly nikdy validovány a kalibrovány podle zlatého standardu a jsou velmi chybné i nepřesné. Studie se skládala z malého vzorku bez provedených kontrol. Výzkumníci připustili, že při přímé extrapolaci jejich údajů na společnost přetrvává nejistota. Neexistuje žádný důvod vyvozovat závěr, že "nové" informace získané z této studie nám mohou vůbec něco říci o "viru", pokud výzkumníci nepoužívají tento termín k popisu své dlouhatánské science fiction.

Další texty ke studiu:

> Corona_Fakten: A další studie se značnými vědeckými nedostatky: studie Human Challenge

> Co opravdu způsobuje chřipku?

Mike Stone: Vytvoření genomu “SARS-COV-2”